

mer Indenrigsministeren. Med Hensyn til Uendlingsforslaget under Nr. 6 tror jeg kun at maatte bemærke, at vistnok enhver Betænkkelighed ved denne Umyndiggjørelse falder bort, naar den indskrænkes saaledes, at kun faste Fattiglemmer kunne umyndiggjøres. Det forekommer mig ikke, at det kan siges, at der er noget inhumant i, at en Person, der er overgaaet til fast Fattigforsørgelse, gjøres umyndig. Det maa jo erindres, at Forholdet ikke er saaledes, at han skal gjøres umyndig, eller at han bliver umyndiggjort eo ipso, naar han optages til fast Fattigforsørgelse, men der er kun Tale om at indbrømme Fattigvæsenet Ret til at gjøre en Person umyndig, naar han er overtaget til fast Forsørgelse, og det forekommer os, at naar en Mand er kommet saa vidt, at han er overtaget til fast Fattigforsørgelse, er den almindelige borgerlige Myndighed for ham ikke længer noget Netsgode af synderlig Betydning. For Fattigbestyrelsen vil det naturligvis i de allerfleste Tilfælde ikke have nogen Interesse at faae Vedkommende gjort umyndig, og som Følge deraf lader man det vel ogsaa være i de fleste Tilfælde, men den ærede Indenrigsminister indbrømmede selv, at det undertiden kunde have nogen Betydning, og det er netop saadanne Tilfælde, vi have tænkt paa. Naar man ikke vil tillægge den af Fattigvæsenet foretagne Registrering af den Erængendes Effekter en lignende Betydning som en virkelig Pantret, men blot vil tillægge den den Virkning, at den Erængende ikke lovligt kan afhænde Gjenstandene, saa bliver det nødvendigt at betrygge Fattigvæsenet imod, at den Erængende gjør Gjæld hos Høkeren eller Andre for Brændevin eller deslige, og at disse saa gennem Eksekution borttage hans Giendele, og det er der Intet til Hinder for, at de kunne gjøre, dersom man ikke faar en Bestemmelse ind som den, at en saadan Fattig kan umyndiggjøres, naar Fattigbestyrelsen finder det hensigtsmæssigt.

Kajser: Efter at det høie Thing ved Vedtagelsen af § 18 i dens nuværende Ufsættelse har sluttet sig til den bestaaende Tilstand, haaber Min dretallet, at det ogsaa vil gjøre det med Hensyn til en anden Paragraf, der staar i nært Forhold dertil, nemlig § 45.

Formanden: Maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Uendlingsforslagene til denne Paragraf ikke ere under Forhandling. Det er kun tredje og fjerde Kapitel, som ende med § 43, der ere under Forhandling.

Kajser: Jeg beder om Forlæelse. Jeg turde da maaske blot gjøre den Bemærkning, at jeg kan slutte mig til det af den ærede Indenrigsminister til § 41 stillede Uendlingsforslag. Jeg havde som Medlem af Fattigkommissionen i sin Tid stillet et lignende Forslag, og jeg gjorde det

ogsaa gjældende i Udvalget, men da jeg ingen Tilslutning kunde finde der, opgav jeg det ved Behandlingen af Loven her i Thinget. Da nu den ærede Indenrigsminister har stillet et Forslag, der gaar i denne Retning, stemmer jeg naturligvis for det. — Jeg har allerede ved første Behandling af denne Sag, tror jeg, paavist den Vanskelighed, der vilde være tilstede for en Fattigbestyrelse, i Fald der gaves dem, der ere under Forsørgelse i dens Arbejdshus, en saadan Ret som den, der tilsigtes givet dem ved den ærede Ministers Uendlingsforslag til § 31. Medens man paa den ene Side maa gjøre, hvad der kan gjøres, for en human Forsørgelse af de Fattige, er det vist ogsaa paa den anden Side nødvendigt, at de føle dem under en fuldkommen streng Disciplin, og at der ikke mellem dem lever en saadan Tanke som den, at de ere underkastede en Uret, som de kunde undbrage sig ved at henvende sig til en anden Autoritet end Fattigbestyrelsen. Det forekommer mig, at Uendlingsforslaget under Nr. 5 til § 34, som gaar ud paa at give Indenrigsministeriet det øverste Tilsyn med Fattigvæsenets Tilstand i Landet, maa kunne fyldestgøre Alt, hvad der i saa Henseende fra Indenrigsministerens Side kan ønskes.

Da dette Ufsnit var for ved anden Behandling, sagde den ærede anden Landsthingsmand for 5te Kreds (Dyrehøll), at det var ham bekendt, at Fattigbestyrelsen i Kjøbenhavn brugte den Fremgangsmaade at give saadanne Lemmer paa Lade-gaarden, der havde været overvintrede der, 1 Rd. om Foraaret og saa tillade dem at forsøge sig ude i Landet. Jeg har senere skaffet mig nøiere Underretning om, hvorledes dette hænger sammen, og kan berolige det ærede Medlem med, at det aldeles ikke er Tilfældet. Fattigbestyrelsen kender intet Tilfælde, hvori noget Lem har faaet Rejsepenge af Fattigbestyrelsen, og den opretholder som uforsvigelig Regel, at Ingen faaer Lov til at forlade Ladegaarden for at gjøre en Rejse, undtagen han skaffer skriftlig Bevis for, at han rejser et Sted hen, hvor der er sørget for hans Bestjæftigelse. Det ærede Medlem sagde, at han kunde tale om det, fordi han vidste god Besked dermed. Det har derfor været mig magtpaaliggende at oplyse ham om, at det ikke er Tilfældet.

Dyrehøll: Det gjør mig ondt, at jeg ikke var saa opmærksom, at jeg hørte Begyndelsen af det ærede Medlems Henvendelse til mig, men saavidt jeg opfattede den, gif den ud paa, at indbegaa en Ytring af mig ved forrige Behandling, hvori jeg sagde, at det var en Feil, naar Fattigbestyrelsen lode Personer, der vare under Fattigforsørgelse, gaa ud for at søge Arbejde paa Maa og Faa, og det ærede Medlem mente, at det var Noget, der aldrig skee her i Kjøbenhavn. Dertil skal jeg svare, at det er fuldkommen rigtig, naar jeg sagde, at Fattigbestyrelserne lode Perso-